

valg eller Kommunalbestyrelsen i den Kommune, der ikke overholder de fastsatte Regler. Det er herved bestemt, at Tilsynsmyndigheden, det vil sige for Landkommunerne Amtsrådet og i øvrigt Arbejds- og Socialministeren, skal paase, at der træffes Foranstaltninger, der er egnede til at bevirke, at Hjælpen fremtidig holdes indenfor den fastsatte Grænse. Dette kan navnlig ske gennem Vejledning til det sociale Udvalg, eventuelt Kommunalbestyrelsen, og Forhandling med disse Myndigheder vedrørende Dispositionerne over Raadighedsbeløbet. Hvis Overskridelsen er af mere grave- rende Art, skal Tilsynsmyndigheden sørge for, at der gøres Erstatningsansvar og eventuelt Strafansvar gældende efter Lovgivningens almindelige Regler. Der kan herved henvises til § 49, Stk. 1, hvorefter Bestemmelserne i Borgerlig Straffelovs Kap. 16 om Forbrydelser i offentlig Tjeneste eller Hverv finder Anvendelse paa alle Personer, der deltager i Administrationen af Forsorgsloven, saaledes at Undtagelsesbestemmelsen i § 156, 2. Pkt., i Borgerlig Straffelov ikke anvendes paa disse.

Man har ved denne Ansvarsbestemmelse ment at give Administrationen alle nødvendige Beføjelser til at overvaage og fremtvinge, at den fastsatte Regel overholdes.

Den foreslaaede Tilføjelse til § 293 har medført, at der har maattet stilles Forslag til en Ændring af Arbejds- løshedslovens § 20, saaledes at denne Bestemmelse fremtidig henviser til de i Forsorgslovens § 293, Stk. 1, fastsatte Regler for, hvilken Hjælp Kommunerne kan yde til Personer, der oppebærer Arbejdsløshedsunderstøttelse. «

Til § 297.

Udvalget om Ændringer i den sociale Lovgivning har som Begrundelse for Forslaget anført følgende:

»Efter den gældende Regel i § 297, Stk. 1, maa Hjælpen ikke overstige, hvad der kan ydes efter Folkeforsikringsloven, hvilket i Praksis er fortolket saaledes, at Hjælpen ikke maa overstige, hvad der kunde være ydet som Invalidrente med Invaliditetstillæg og eventuelt Børnetillæg, jfr. Folkeforsikringslovens §§ 39, Stk. 1, 40, Stk. 1, og 40, Stk. 4, samt Tillæg svarende til, hvad der kan ydes Rentenydere som personlige Tillæg, jfr. Folkeforsikringslovens § 40, Stk. 5. Reglen om personlige Tillæg er anvendt paa

Kommunehjælpen saaledes, at der til personlige Tillæg *ialt* kan forbruges et nærmere fastsat samlet Beløb. Dette Beløb maa ikke overstige en Procent, der svarer til den i Folkeforsikringslovens § 40, Stk. 5, nævnte Procent og beregnes af den Del af den i det foregaaende Aar udbetalte Kommunehjælp, der ikke overstiger Grundbeløbene for den Invalidrente, der vilde have tilkommet de paagældende, saafremt de havde været berettiget til saadan Rente. Der er saaledes ingen fast Grænse for Understøttelsen til *den enkelte*.

Den ydede Hjælp har imidlertid ikke hidtil i Kommunernes Regnskaber været specificeret i, hvad der svarer til Invalidrentens Grundbeløb, til Invaliditetstillæg samt til eventuelle Børnetillæg, og hvad der herefter maa anses for personlige Tillæg, og det lader sig derfor ikke i Øjeblikket kontrollere, om de personlige Tillæg til Kommunehjælpen holdes indenfor den i Loven fastsatte Grænse. Selv om de vejledende Takster for Ydelse af Kommunehjælp, som ofte fastsættes i de større Kommuner, i adskillige Tilfælde for visse Grupper af Personer (Ægtepar) ligger betydeligt over, hvad der i paagældende Tilfælde kunde ydes i Invalidrente med Invaliditetstillæg og Børnetillæg samt med Tillæg af den i Folkeforsikringslovens § 40, Stk. 5, omhandlede Procent af, hvad der svarer til Invalidrentens Grundbeløb i *det paagældende* Tilfælde, vil en saadan Understøttelse meget mulig ligge indenfor Lovens Grænse, idet der til Gengæld er andre Grupper af Personer (ugifte), til hvilke der ikke ydes personlige Tillæg.

Man ved saaledes ikke bestemt, om visse Kommuner har ydet Hjælp udover Lovens Grænser, men Udvalget maa dog være tilbøjeligt til at mene, at de vejledende Satser i en Del Kommuner har været sat for højt, og at der derfor er blevet ydet Hjælp udover Lovens Grænser. Hertil kommer, at den gældende Bestemmelse i § 297, Stk. 2, er stærkt forflygtiget, idet Bestemmelsen synes at være blevet anvendt i et mere almindeligt Omfang, end dens Karakter af Undtagelsesbestemmelse forudsætter, og derhos Kommunalbestyrelsens Medvirken ofte har været af mere formel Art.

Naar der saaledes i visse Tilfælde synes at have været Brug for en Hjælp, der ligger noget ud over de af den gældende Lov fastsatte Begrænsninger, maa dette antages at hænge sammen med, at